

Arrest

nr. 252 296 van 7 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Fato HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 23 maart 2020 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Poolse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 12-2/3 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. In eerste instantie weigeren de Poolse autoriteiten op 22 april 2020 het overnameverzoek.

1.4. In tweede instantie, na een heronderzoek, stemmen de Poolse autoriteiten op 7 mei 2020 in met het verzoek tot overname, dit op grond van artikel 12-4 van de Dublin III-Verordening.

1.5. Op 14 mei 2020 beslist verweerder tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.6. Op 29 mei 2020 beslist verweerder tot verlenging van de termijn van de Dublin-transfer naar 18 maanden. Deze beslissing wordt op 5 juni 2020 betekend op de door verzoeker gekozen woonplaats.

1.7. Verzoeker dient op 10 juni 2020 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.5. vermelde beslissingen.

1.8. Op 24 februari 2021 beslist verweerder tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.9. Verzoeker vordert op 25 februari 2021 bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van de vordering tot schorsing van het in punt 1.7. bedoelde beroep. Bij arrest van 1 maart 2021 met nr. 250 188 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen ontvankelijk bevonden, maar wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.5. bedoelde beslissingen verworpen.

1.10. Eveneens op 25 februari 2021 vordert verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.8. bedoelde beslissing tot terugleiding. Bij arrest van 2 maart 2021 met nr. 250 294 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.11. Op 22 maart 2021 doet verzoeker afstand van zijn verzoek om internationale bescherming en verklaart hij te willen terugkeren naar zijn land van herkomst Armenië.

1.12. Verweerder beslist op 29 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Polder op 23/02/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [M.]

voornaam: [D.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

o 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Ten laste van betrokkene werd een proces-verbaal opgesteld door de PZ Polder voor illegale arbeid (VU.61.L2.001224/2021).

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, hij verklaart wel dat zijn oom en twee neven in België wonen. Hij geeft echter niet aan dat hij bij hen zou verblijven en dat er sprake zou zijn van een eventuele afhankelijkheidsrelatie tussen hen. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het medisch onderzoek d.d. 24/02/2021 in het gesloten centrum van Merksplas bevestigt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 EVRM inhoudt. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene staat ingeschreven in Sint-Niklaas, maar verblijft volgens de politie al lange tijd in Kortemark waar hij ook werd aangetroffen door de PZ Polder. Op 29/05/2020 nam de DVZ een beslissing tot verlenging van het Dublin-akkoord van 6 tot 18 maanden zodat het Dublin-akkoord geldig is tot 07/11/2021. Dit werd op 05/06/2020 aan betrokkene betekend, echter blijkt dat betrokkene het aangetekend schrijven niet heeft opgehaald terwijl dat wel beschikbaar was van 04/06/2020 tot en met 20/06/2020 in het postkantoor. Mogelijk is het schrijven niet opgehaald omdat hij reeds woonachtig was te Kortemark, ondanks dat hij toch nog steeds ingeschreven stond te Sint-Niklaas. Betrokkene heeft de DVZ niet op de hoogte gesteld van zijn verhuis naar Kortemark, dus werkt hij niet mee met de overheden.

Ten laste van betrokkene werd een proces-verbaal opgesteld door de PZ Polder voor illegale arbeid (VU.61.L2.001224/2021).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 14/05/2020 die hem betekend werd op 18/05/2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene staat ingeschreven in Sint-Niklaas, maar verblijft volgens de politie al lange tijd in Kortemark waar hij ook werd aangetroffen door de PZ Polder. Op 29/05/2020 nam de DVZ een beslissing tot verlenging van het Dublin-akkoord van 6 tot 18 maanden zodat het Dublin-akkoord geldig is tot 07/11/2021. Dit werd op 05/06/2020 aan betrokkene betekend, echter blijkt dat betrokkene het aangetekend schrijven niet heeft opgehaald terwijl dat wel beschikbaar was van 04/06/2020 tot en met 20/06/2020 in het postkantoor. Mogelijk is het schrijven niet opgehaald omdat hij reeds woonachtig was te Kortemark, ondanks dat hij toch nog steeds ingeschreven stond te Sint-Niklaas. Betrokkene heeft de DVZ niet op de hoogte gesteld van zijn verhuis naar Kortemark, dus werkt hij niet mee met de overheden.

Ten laste van betrokkene werd een proces-verbaal opgesteld door de PZ Polder voor illegale arbeid (VU.61.L2.001224/2021).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 14/05/2020 die hem betekend werd op 18/05/2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij Armenië verlaten heeft omwille van politieke problemen, aangezien hij chauffeur was van de zoon van een regeringslid. Hij verklaart dat hij met een Pools visum naar Polen gesmokkeld werd. Op 08/01/2020 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in in België. De DVZ nam in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat (Polen) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) op 14/05/2020. Op 29/05/2020 nam de DVZ een beslissing tot verlenging van het Dublinakkoord van 6 tot 18 maanden zodat het Dublin-akkoord geldig werd tot 07/11/2021. Dit werd op 05/06/2020 aan betrokkene betekend. Betrokkene deed op 22/03/2021 afstand van zijn verzoek tot internationale bescherming dat hij in België had ingediend. Bovendien verklaarde betrokkene terug te willen keren naar Armenië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Het medisch onderzoek d.d. 24/02/2021 in het gesloten centrum van Merksplas bevestigt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 EVRM inhoudt.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend

zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke

verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel *“vervat in artikel 33 van het VN-Vluchtelingenverdrag, maar ook in het VN-Verdrag tegen Foltering, het VN-Verdrag inzake Burger- en Politieke Rechten en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet

leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Volgens de definitie van het Vluchtelingenverdrag van de Verenigde Naties uit 1951 is een vluchteling iemand die vervolging te vrezen heeft vanwege zijn ras, godsdienst of politieke overtuiging, of omdat hij/zij tot een bepaalde sociale groep behoort of een bepaalde nationaliteit heeft.

Er dient te worden gewezen dat verzoeker pertinent beëdigd vertaalde stukken naar voren brengt, waaruit blijkt dat verzoeker vervolging te vrezen heeft of zijn leven of veiligheid in gevaar zal zijn bij een terugkeer naar Armenië dewelke gepland staat op 07/04/2021.

Het Non-refoulement is het verbod op terugzending naar een land waar de vluchteling vervolging te vrezen heeft of waar zijn leven of veiligheid in gevaar zijn. Dit dient grondig te worden onderzocht vooraleer verzoeker gedwongen uit het Rijk wordt verwijderd en terug wordt gedwongen naar Armenië.

Er dient eerst en vooral een onderzoek plaats te vinden of de nieuwe stukken een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) kunnen impliceren en of het Non-refoulement beginsel werd onderzocht in de bestreden beslissing, quod certa non.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond."

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel van de formele motiveringsplicht is op het eerste zicht dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 maart 2021 afstand deed van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming en hij verklaarde te willen terugkeren naar zijn land van herkomst Armenië. De overdracht aan Polen als verantwoordelijke lidstaat in toepassing van de Dublin III-Verordening is actueel dus niet langer aan de orde. In de

voorliggende omstandigheden betwist verzoeker op zich niet dat er hem, mits eerbiediging van de hogere rechtsnormen, bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° én 8° van de Vreemdelingenwet, met name omdat hij niet beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten en omdat hij illegaal aan het werk was in België. Hij betwist ook de bevindingen niet uit het gevoerde onderzoek overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name dat er geen sprake is van een gezins- of familieleven, minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen die verhinderen dat hij wordt verwijderd van het grondgebied. Evenmin betwist verzoeker de motivering op basis van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, met name omwille van een risico op onderduiken.

3.3.6. Als enige concrete kritiek op de bestreden beslissing leest de Raad in het verzoekschrift dat volgens verzoeker een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk een concrete beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zo kan in de beslissing worden gelezen als volgt:

"Betrokkene verklaart dat hij Armenië verlaten heeft omwille van politieke problemen, aangezien hij chauffeur was van de zoon van een regeringslid. Hij verklaart dat hij met een Pools visum naar Polen gesmokkeld werd. Op 08/01/2020 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in in België. De DVZ nam in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat (Polen) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) op 14/05/2020. Op 29/05/2020 nam de DVZ een beslissing tot verlenging van het Dublinakkoord van 6 tot 18 maanden zodat het Dublin-akkoord geldig werd tot 07/11/2021. Dit werd op 05/06/2020 aan betrokkene betekend. Betrokkene deed op 22/03/2021 afstand van zijn verzoek tot internationale bescherming dat hij in België had ingediend. Bovendien verklaarde betrokkene terug te willen keren naar Armenië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of

bestrafingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Het medisch onderzoek d.d. 24/02/2021 in het gesloten centrum van Merksplas bevestigt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 EVRM inhoudt.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

Het administratief dossier bevat inderdaad een stuk waaruit blijkt dat verzoeker op 22 maart 2021 afstand deed van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming en hij verklaarde te willen terugkeren naar zijn land van herkomst Armenië. Gelet op deze afstand en de afgelegde verklaring, kan het niet als onzorgvuldig worden beschouwd waar verweerder geen verder onderzoek heeft gedaan naar verzoekers eerdere verklaringen dat hij omwille van politieke problemen Armenië zou hebben verlaten.

Verzoeker brengt in het kader van de huidige vordering twee stukken in het Armeens naar voor die volgens hem aantonen dat hij bij een terugkeer naar Armenië dient te vrezen voor vervolging en voor zijn leven en veiligheid. Er blijkt niet dat verzoeker deze stukken reeds aanbracht bij verweerder, zodat niet kan worden vastgesteld dat verweerder deze stukken ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of niet heeft onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont ook niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was deze stukken reeds eerder aan te brengen. Er moet integendeel worden vastgesteld dat verzoeker er op 22 maart 2021 voor opteerde om afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming en verklaarde te willen terugkeren naar Armenië. Niettegenstaande zijn vasthouding sinds 24 februari 2021 en de bijstand van een advocaat die hij steeds heeft genoten, komt verzoeker vervolgens pas op de vooravond voor zijn geplande verwijdering naar Armenië, nadat hij eerder zelf verklaarde naar dit land te willen terugkeren, ineens naar voor met deze stukken. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker, toen hij op 1 april 2021 in kennis werd gesteld van de datum van zijn vlucht naar Armenië, louter aangaf dat hij het momenteel geen goed moment vindt om terug te keren naar Armenië. De reden die hij hiervoor opgaf, was dat hij momenteel zonder ondersteuning door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) zou moeten vertrekken en hij graag financiële hulp zou krijgen indien hij terugkeert. Nergens maakte hij tijdens dit gesprek met een medewerker van het gesloten centrum melding van een vrees voor vervolging of voor zijn leven en veiligheid in Armenië. De concrete gedragingen van verzoeker wijzen geenszins op een reële vrees in zijn hoofd voor vervolging of voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Armenië.

In zoverre het de Raad overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet toekomt om een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de betrokkene zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM, wijst de Raad nog op het volgende. Allereerst wordt opgemerkt dat de stukken niet zijn vergezeld van een beëdigde vertaling. De Raad kan aldus geen kennis nemen van de inhoud van deze stukken die in het Armeens zijn opgesteld. Nergens in het verzoekschrift kan enige indicatie worden gevonden met betrekking tot de inhoud van deze stukken. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan op zeer algemene wijze te stellen dat hij vervolging en behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM zou vrezen, zonder concreet toe te lichten waarom dit het geval zou zijn. Nergens ligt verzoeker ook toe waarom hij plots alsnog meent te vrezen voor vervolging of voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, terwijl hij twee weken eerder nog afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming en verklaarde terug te willen keren naar Armenië. Het enkele gegeven dat verzoeker plots twee stukken in het Armeens voorlegt, zonder vertaling en zonder ook maar de minste toelichting over deze stukken en de vrees die hij zou koesteren, volstaat in het licht van de gegevens van de voorliggende zaak niet om aan te nemen dat hij

met een begin van bewijs aan toont dat hij bij een verwijdering naar Armenië zou moeten vrezen voor vervolging of voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker evenmin overtuigen dat een schending van het non-refoulementbeginsel zoals vervat in de aangehaalde hogere rechtsnormen aan de orde is. Het louter wijzen op de definitie van vluchteling kan hiervoor ook niet volstaan. Verzoeker duidt nergens concreet waarom zijn leven of veiligheid in Armenië in gevaar is.

3.3.7. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting op het eerste zicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat hieraan een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag ligt. Een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.3.8. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.9. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS